

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

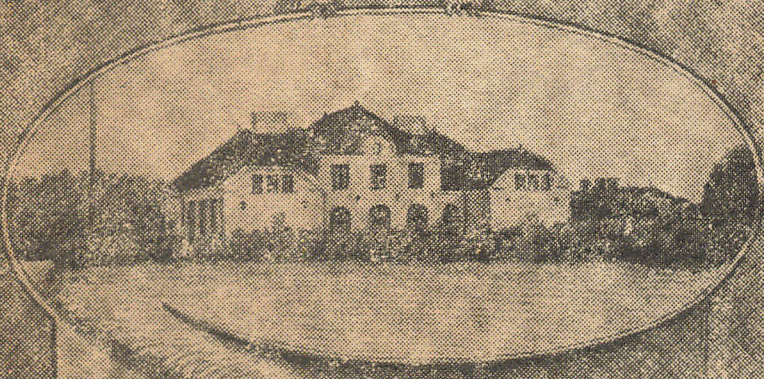
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

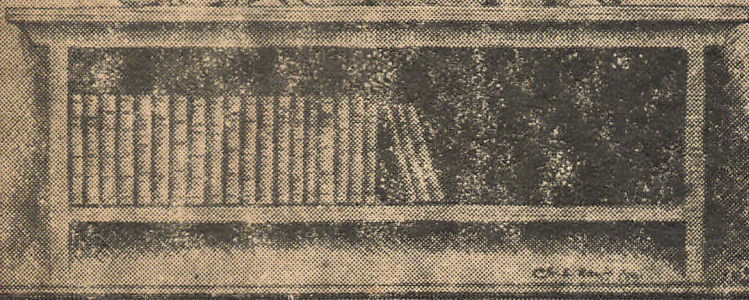
Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

NISSUMSKÉ

COEDGER

Nissumske Aarbøger 1927

Udgivet af
N. Nissum Seminariums Elevforening
under Redaktion af
Math. Christensen (04)

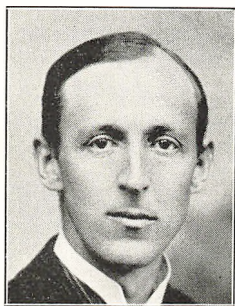
Struer
M. Christensens Bog- & Accidenstrykkeri
1928

INDHOLD.

	Side
Forstander <i>Gjelstrup</i> : Læreren som Folkeopdrager	3
<i>M. Jensen (05)</i> : Fra en Rejse i det hellige Land	10
<i>J. P. Andreassen (04)</i> : Minder fra »Præstevang«	23
<i>P. Degnbol (04)</i> : To Digte	27
<i>Karl V. Poulsen (05)</i> : Paa Besøg i Sognet	29
Red.: Dimittenderne af 1927.	35
Red.: Af Aarets Dagbog	38

Læreren som Folkeopdrager.

Af Seminarieforstander GJELSTRUP.

I Begyndelsen af »Lærer Urup« fortæller Jakob Knudsen om en Overfart over Storebælt, hvorved han faar Lejlighed til at give et helt Tidsbillede. Der er Moderen med den treaars Pige; en af de Rejsende vil have hende til at tage Barnet op paa Armen, for at det ikke skal blive traadt paa i Trængslen; men Moderen svarer, at det kan hun ikke, saa græder Barnet, det vil gaa ved hendes

Haand; »det lyder uomgaaeligt nødvendigt som en Naturløve«, tilføjer Forfatteren. Og der er navnlig de seks Fanger, der under Politicskorte kommer ombord paa Færgen paa Vej til Horsens Tugthus; en af dem genkendes som den Mand, der slog sin Far og Mor ihjel. Publikum interesserer sig straks for Fangerne; en ældre Mand synes, at det maa være strengt for saadan et ungt Menneske at være indespærret en halv Snes Aar uden at kunne bruge sin Frihed; en anden siger, at der dog maatte være en bedre og lempeligere Maade, hvorpaa man kunde hjælpe den Slags unge Folk i deres Vanskeligheder; en tredje og fjerde trakterer Fangerne med Cigarer. Allerede ved disse spredte Træk lader Jakob Knudsen os skimte, hvor han vil hen; men desuden lader han her paa Færgen de to Mænd mødes, der bliver Bogens Hovedtyper: den pjankede Pastor Mortensen, der repræsenterer Tidens slappe, forlorent humane Syn paa Livet, og Lærer Urup, som ønsker

fuld Frihed i det aandelige Liv, men streng Lydighed og Tugt i det borgerlige. I den lille Verden i Hørlum, hvor Mortensen er Præst og Urup nyankommen som Lærer, foregaar Resten af Fortællingen; og her udvikler Konflikten mellem de to Syn sig skarpere og skarpere. Da SkovsJohan har voldtaget og myrdet en ung Pige, holder Pastor Mortensen ved hendes Begravelse en Ligstale, hvor han visker hele Rædselen over Skændselsdaaden ud hos Tilhørerne, saa Forskellen mellem godt og ondt helt forsvinder hos dem; til Lærer Urups Væmmelse bringer han alle i Graad ved at tale om den stakkels, af Samfundet forsømt Forbryder. Og da SkovsJohan, der snart havde udstaaet sin milde Straf, igen vender tilbage til Landsbyen og bliver dræbt af Hans Bendtsen efter et Voldtægtsforsøg mod dennes Datter, vender den almindelige Stemning sig mod Drabsmanden, der faar Lovens strengeste Straf, skønt han jo kun havde ryddet et Skadedyr af Vejen. Imidlertid er der oprettet en Forbryderkoloni paa Heden i Annekssognet; og da Forbryderne engang har været i Kirke og hørt Pastor Mortensen tale om sin Kærlighed til dem, gaar de bag efter ind i Præstegaarden, hvor Præsten giver dem et Anker Brændevin, som de tager med ud i Heden, hvor efter de om Natten døddrukne vender tilbage og stikker Ild paa Præstegaarden, saa Pastor Mortensen og hele hans Familie indebrænder. Det kom der ud af Humaniteten! Mod hele denne Aand har Lærer Urup kæmpet, men forgæves; han kommer i Kamp med Autoriteterne og maa tilsidst søge sin Afsked.

Vi kan ikke følge Jakob Knudsen i alt, navnlig ikke i hans Anvisning paa at tage sig selv til Rette, som Hans Bendtsen gjorde. Men hans Skildring er med alle sine Overdrivelser saa alvorlig og skarp, at den ikke kan andet end sætte mange Tanker i Bevægelse. Derfor har jeg til Indledning villet omtale denne Bog, som fører lige midt ind i Emnet: Læreren som Folkeopdrager.

Af »Lærer Urup« kan vi først lære, at der er noget, der hedder *Folkeopdragelse*. Opdragelsen sigter ikke blot paa de enkelte, men der er Kræfter, som kan sætte deres Præg paa et helt Folk: gode og rene Kræfter, der giver Folket Marv, og daarlige Kræfter, der gør det veegt. Endvidere kan vi her lære, hvordan *Skolen* kan tjene Folkeopdragelsen; det er ikke noget Tilfælde, at Jakob Knudsens Talerør er Lærer. De fleste af os kan

vel enes om, at de stærkeste Kræfter til denne Opgave er Hjem, Skole og Kirke; men maaske vil nogle være uenige med mig, naar jeg hævder, at Skolen er Nr. 3 af disse; jeg tror imidlertid, at det er Tidens Rørelser, der præger Skolen og ikke omvendt. Men hvis Skolen er i Pagt med de bedste Kræfter i Hjem og Kristendom, kan den faa en mægtig Indflydelse, og hver Lærer kan saaledes faa en Chance for at virke langt ud i Folket.

Jeg skal søge at belyse dette ved nærmere at omtale tre Kredse, hvor den rette Lærer kan sætte ind.

Der er først den udadvendte Side i Læreren's Indsats i *den store Kreds*. Jeg tænker herved paa hans Forhold til hele det Samfund, han lever i. Lad os et Øjeblik tænke tilbage paa Tiden efter 1849. Det danske Folk havde da vundet sin Frihed; nu gjaldt det om, at det blev opdraget til at bruge Friheden ret, saa der kunde vokse et sundt Folkeliv frem. Her møder vi paa en Række forskellige Felter Folkeskolelæreren i forreste Linje. Vi kan tænke paa det politiske Liv. Allerede i Bondevennebevægelsen finder vi som en af de bedste Førere en Lærer, A. Gleerup; senere kommer Venstre med Chr. Berg som det store Navn, og op mod vor egen Tid Mænd som J. C. Christensen og Klaus Berntsen. Ogsaa i Literaturen, omend i mindre Stil, møder vi Læreren: Skolelærerliteraturen og Zak. Nielsen. Eller man kan tænke paa Hjemstavnsforskningen, der i saa høj Grad har bidraget til at vække Interessen for Hjemegnen og dens Minder; gaar man f. Eks. de forskellige Bind af »Hardsyssel Aarbog« igennem, opdager man, at en meget betydelig Del af Bidragene stammer fra Lærere. Gang paa Gang vil man ogsaa støde paa Lærernavne i Forbindelse med Landbrugets eller Havebrugets Historie, Husflids- og Afholdssag osv.

Alt dette viser, at Læreren i forrige Slægtled har haft en betydningsfuld Mission i det offentlige Liv. Tænker vi dernæst paa vor egen Tid, ser vi forskellige af disse udadvendte Opgaver i Færd med at glide over paa andre Hænder. Det vil vel gaa Læreren, som det i sin Tid gik Præsten, der i Rationalismens Tid var Foregangsmanden i det praktiske Liv, men senere kunde undværes og derfor traadte tilbage. Men naar Kræfterne frigøres paa nogle Omraader, aabner der sig andre Opgaver; og saaledes vil der ogsaa paa en Række Felter

være Brug for Lærerens Hjælp i Nutidens Samfund, især i Arbejdet for Ungdommen.

Jeg kan nævne Tidens Forkærlighed for Idræt og Friluftsliv; her kan Læreren bidrage til, at Sporten ledes ad gode Baner, saa den kommer til at fremme et sundt og rigt Ungdomsliv og ikke synker ned til at drives for Ærens og Rekordens Skyld; han kan ogsaa hjælpe med til, at den drives med Respekt for Søndagen. Og tænk paa, hvilke Chancer Livet i Sommerlejrene giver den Lærer, der forstaar at vejlede Ungdommen til alt godt.

Dernæst vil jeg nævne Folkesangen, hvor der ogsaa er store Muligheder for mangen en Lærer. Jeg kan ikke lade være med i denne Forbindelse at fremdrage et smukt Minde, jeg har om Sangens Magt. I 1921 var ca. 70 af Seminariets Elever og Lærere paa nogle Dages Udflugt til Sønderjylland. Efter en travl Dag paa Knivsbjerg og Dybbøl var vi om Aftenen kommet til Sønderborg, hvor vi skulde overnatte. Inden Værten paa »Strand« havde Maden færdig til os, skulde vi se Slottet. Da vi var færdige dermed og var kommet ud gennem Slotsporten, havde der paa Pladsen udenfor samlet sig en Mængde Mennesker. »De samvirkende Centralsangforeninger« havde nemlig den Dag haft Stævne paa Dybbøl; og nu havde en Del af Sangerne samlet sig udenfor Slottet, hvor de sang vore gamle Folkesange »Roselil og hendes Moder«, »I vor Barnedom vi hørte Kartovernes Brag« o. lign. Det lød vidunderligt i den stille Sommeraften, der havde afløst en Dag med Blæst og Byger. Jeg har næppe nogensinde set Mage til den Forvandling, som Sangen den Aften bevirkede hos vore Folk. Inde paa Slottet havde de været dødtrætte; man saa dem sidde sammensunkne paa Gulvet i Krogene, besjælede af den ene Tanke: Mæden. Og nu, da vi kom ud til Sangerne, blev vi som elektriserede; Sangen tog os, saa alt andet blev glemmt; det var næsten umuligt at faa Flokken revet løs, saa den utaalmodige Vært kunde komme af med sin Mad; der maatte saa at sige bruges baade Magt og List. Jeg har ofte siden tænkt paa denne Oplevelse; og saa har jeg husket paa, at det væsentlig er danske Lærere, der har baaret denne smukke Sag frem. Gid ogsaa i Fremtiden mange af dem maa føle Lyst og Kald til at tage denne store Opgave op.

Et andet vigtigt Felt er Husflidssagen. Denne gode Industri har i en Aarrække ligget omtrent helt stille; nu synes den at arbejde sig frem igen; og det er glædeligt; thi den knytter til Hjemmet, mens saa meget andet i vor Tid virker spredende. Endelig vil jeg nævne Foreningslivet; det hører Tiden til; ogsaa her er der Brug for alle gode Kræfter, ikke mindst til det kristelige Ungdomsarbejde.

Paa mange Maader kaldes der saaledes paa Læreren fra det Samfund, han lever i. Men hans væsentlige Arbejde ligger dog i *den lille Kreds*, hvor han har sin daglige Gerning. Derfor vil Skolestuen altid være Læreren egentlige Valplads eller med et mere fredeligt Billede hans Sædemark. Er han tro her, vil han ikke blot bibringe Børnene de nødvendige Kundskaber, men hans Gerning vil ogsaa medvirke til, at Børnene kan vokse op til at blive Støtter for deres Land.

Hvis et Folk skal have Livskraft, maa det eje visse Karaktertræk; og disse maa fremelskes allerede fra Barndommen. Jeg vil som det første nævne Ærbødighedsfølelsen. Hvor et Folk har tabt Ærbødigheden for de store Livsværdier, bliver det hovmodigt og overfladisk; og i en saadan Jordbund kan det gode ikke gro. Derfor hører det med til Læreren Kald at vække Barnets Ærbødighed overfor Hjemmet, Fædrelandet, Naturen, det daglige Arbejde, Guds Rige. Den Kunst forstod Lærer Urup; naar han f. Eks. fortalte Bibelhistorie, var Børnene ganske betagne, ligesom grebne af en højere Magt. Ud af denne Følelse vokser Lydigheden; den er ogsaa nødvendig for et Folks Sundhed; uden Lydighed gør enhver, hvad han selv vil; og da bliver der ingen Orden og ingen Loyalitet i Samfundet, derfor heller intet Sammenhold. Derfor gælder det om at indpode Børnene Lydighedsfølelsen, saa de forstaa, at Lydighed ikke er en ydre Tvang, men simpelthen Villigheden til at bøje sig under det, som er ret. Hertil kommer som det tredje Selvstændigheden; mellem den og den ægte Lydighed er der et nært Slægtskab. Vor Tid er ikke gunstig for Selvstændigheden; vi lever i Organisationernes Tid, hvor man optræder i Flok. Og Organisationen har været nødvendig, men den er farlig; thi hvor den enkelte lader sig sluge af den, gaar Ansvarsfølelsen og Modet til at staa alene tabt, og dermed mister et Folk sin Mandighed. Ikke mindst paa dette Punkt

er der Brug for en særlig Indsats i Folkeopdragelsen. Og endelig vil jeg nævne Sandhedskærligheden; hvor den mangler, vil det offentlige Liv være uden Bund, og Folket vil staa i Dekadencens Tegn. Derfor maa Opdragelse til Sandhedskærlighed ligge enhver paa Sinde, der har med Børnene at gøre.

Paa alle disse Omraader kan Læreren i sin Skolestue saa en Sæd, der i sin Tid nok skal give Høst. Dertil kommer saa for mange Læreres Vedkommende — jeg tænker her især paa Landsbylærere —, at deres Hjemliv foregaar for Børnenes Øjne; et godt Lærerhjem kan derfor støtte Gerningen i Skolestuen; og paa den Maade kommer mangan en Lærerhustru med i Folkeopdragelsen. Jeg vil ogsaa berøre, at mange Lærere har en Gerning ved Gudstjenesten; ogsaa den hører med til Livet i den lille, daglige Kreds og kan faa sin store Betydning.

Til sidst kommer jeg nu til *den inderste Kreds* i Lærerenes Opdragergerning; og det er til syvende og sidst den, det hele kommer an paa. Jeg sigter hermed til Lærerenes Selvopdragelse. Det er ikke alle Lærere, der bliver Opdragere. Den dovnede Lærer bliver det ikke, ej heller den udelige; heller ikke den glimrende Lærer, han der kun er den dygtige Tekniker og lægger an paa at vise dette. Tænker vi paa de Lærertyper, vi har mødt paa vor Vej, vil vi finde, at det var noget helt andet, det kom an paa, hvis en Lærer var i Stand til at give os noget for Livet; og det er jo dog deri, Opdragelsen bestaar. Det afgørende var, om Læreren var grebet af sin Gerning, saa det kunde mærkes, at han *tjente noget større*. Maaske var det Pligtfølelsen, der besjælede ham, maaske Begejstring for sit Lands Literatur eller Historie, maaske Kærligheden til Guds Rige; allermost kommer dette sidste til at betyde.

Men dette Præg af at tjene noget større sover ingen sig til, og det bevares ikke uden Kamp. En Mand af denne Slags maa selv være inde under Opdragelse og Tugt. Han maa Gang paa Gang erkende sin Lidenhed til Gerningen. Og der vil maaske komme Tider, da Livet kalder ham til Revision, saa han prøvende maa gaa sin Gerning igennem, baade sine Motiver og hele sin Fremgangsmaade og Færd. Endelig maa han ogsaa øse af et Fornyelsens Væld, saa han kan bevare sin Friskhed og være i Vækst.

En Lærergerning, der viser indad imod et saadant indre Liv, skal nok komme til at virke opdragende og bundfælde noget hos andre. Thi over en saadan Lærer bliver der Tjenersind, Stilhed og Uddybelse; Lærer Urup havde noget af dette; derfor greb hans Religionsundervisning Børnene saa stærkt. Og den Lærer, der saaledes selv er i Livets Skole, kan komme til at bringe Tiden noget af det, den trænger til; han kan hos Børnene fremelske noget af den Ærbødighedsfølelse, Lydighed, Selvstændighed og Sandhedskærlighed, som giver et Folk Marv.

Sikkert nok kan mangen en ikke-kristen Lærer yde noget af dette; det har jeg selv erfaret. Men mest kan dog den kristne Lærer bringe, fordi han som ingen anden har Adgang til Fornylsens Kilder: Guds tilgivende Naade, hans Vejledning og Kraft. Saadanne Mennesker har den danske Skole i højeste Grad Brug for i den kommende Tid; de kommer maaske ikke saa ofte i Høvdingesædet, men maa som Regel nøjes med den beskedne Tjeners Plads.

Lykkelige er vi, om vi kan gaa ind i vor Gerning med noget af det Præg over os, som jeg her har talt om. Da kan det godt være, vi ikke bliver forstaaet af de mange og undertiden kommer til at staa paa en ensom Post; det kan ogsaa nok være, at vore Navne bliver ukendte og snart helt glemmes. Men det skal ogsaa nok gaa saadan, at vi selv kommer til at leve et rigt Liv, og at vi faar Lov til at bygge med paa vort Folks Lykke, saaledes som Kaalund har digtet derom:

Thi yder min Sang blot et usét Frø
 til Aandens evige Sommer,
 da lad kun mit Navn forglemmes og dø!
 Koraldyret lig i den dybe Sø
 jeg bygger dog med paa den voksende Ø
 og bereder den Verden, som kommer.

Fra en Rejse til det hellige Land.

Af M. JENSEN (05).

DET er ikke Meningen, at jeg her vil give en fuldstændig Beskrivelse af min Rejse til det hellige Land. Jeg maa jo ikke fylde hele Aarbogen. Og endnu mindre vil jeg give en indgaaende Karakteristik af dette vidunderlige Land og dets Befolkning. Der er jo i vore Dage skrevet saa mange Bøger om »Landet, hvor Kilderne sprang«, saa det meste af, hvad jeg kunde skrive, bare vilde blive en Gentagelse af, hvad der før er skrevet. Her skal kun fremdrages enkelte spredte Træk af alt det, jeg saa og oplevede.

* * *

Rejselysten har altid ligget mig i Blodet, og da jeg en Dag i Efteraaret 1925 saa en Annonce i »Kristeligt Dagblad«, hvori der anonymt søgtes om Følgeskab paa en Rejse til Palæstina, fik jeg et nyt Anfald af Rejsefeber. Efter at have gaaet med Annoncen i Vestelommen i 14 Dage, indlagde jeg Billet og modtog omgaaende Svar fra Kommunalærer Stricker-Petersen, København. Sidst i Marts 1926 tog vi af Sted. Rejsen maatte kun vare 6 Uger – med ca. 3 Ugers Ophold i Palæstina – desværre alt for kort Tid, især da vi paa Tilbage rejsen skulde baade til Ægypten og Italien, men min Rejsefælle kunde ikke faa længere Orlov.

Rejsen derved gik over Triest og Alexandria, hvorfra vi fortsatte med Tog gennem Ørkenen til Jerusalem.

Sejlturen paa Adriaterhavet var betagende. Skønt det var i Marts, havde vi straalende Solskin og Sommervarme, saa vi laa og dasede oppe paa Dækket, sommerklaedte og nydende den friske Søluft i fulde Drag.

Vi havde ikke været deroppe ret længe, før der kom en Mand hen til mig, rakte mig Haanden og sagde: »Er De ikke fra Danmark?« »Jo, jeg er da!« »De hedder maaske Jensen?« »Ja, ogsaa gør jeg det,« svarede jeg. I det samme kom min Kammerat til. »Og saa er det vel Hr. Petersen?« sagde han. »God Dag! Ja, jeg er Dr. Møller fra Syrien. Jeg fik at vide i København, at De skulde rejse med samme Skib som jeg, og saa maatte jeg jo se at finde Dem«. Det var en glædelig Overraskelse. Dr. Henrik Møller glemmer jeg aldrig. Under vort korte Samvær fik jeg et stærkt Indtryk af, at at han var en Mand, der i Kristenkærlighed ofrede sig helt for den Sag, han tjente. Os var han til stor Hjælp, blandt andet ved at give os lidt Kendskab til Møntsy stemet i Landene dernede. Vi skiltes fra ham i Alexandria, da han skulde fortsætte med Skib til Beirut; vi tog som sagt med Tog til Jerusalem, hvortil vi ankom næste Dag, d. 7. April, Kl. 9 Form.

Da det var ved Nattetid, vi kørte gennem Ørkenen, saa vi ikke meget af den. Men da vi kom til Palæstinas Grænse, var det allerede saa lyst, at vi tydeligt kunde se Omgivelserne. Vi blev ikke lidt overraskede. Saa langt Øjet rakte, saa vi ikke andet end Sand, der senere gik over i den lige saa gølge Klippeørken. Nogle Steder saa vi dog ogsaa Strækninger, der var sparsomt bevoksede med Græs, og hist og her en Landsby af lerklinede Hytter. Hvor ser det hele dog trøstesløst ud, og man spørger uvilkaarlig sig selv: Er det virkelig Landet, der »flyder med Mælk og Honning!«

I Lydda skulde vi skifte Tog og over i det, der gaar mellem Jaffa og Jerusalem. Vi havde allerede nu i længere Tid kørt gennem frugtbare og veldyrkede Landsdele, og nu gik det ind i Juda Bjergland. Toget snoede sig langs Dalen, forbi dybe Kløfter, bratte Skrænter og lodrette Fjeldvægge. Naturskøn og ejendommeligt er Egnen fra Lydda til Jerusalem; men man ser kun lidt til levende Væsener. En Schakal piler af Sted dernede i Dalen, og en anden sidder og ser interesseret efter Toget; et Sted staar et Æsel og falder i Staver, og højt oppe over vore Hoveder faar vi Øje paa en filosofisk Kamel, der staar og grunder; men ikke et Menneske ser man uden paa de Steder, hvor man holder.

Det var med underlige Følelser, vi steg ud, da To-

get holdt uden for de høje Mure, der endnu den Dag i Dag omgiver Jerusalem. Vor Længsels Maal var naaet.

* * *

Jerusalem – nej, saadan havde jeg slet ikke tænkt mig Byen! Gaderne var saa snævre, at to Vogne umu-

ligt kunde køre forbi hinanden; og hver lille Skraaning var anlagt i Trappeform. De fleste Steder var de overbyggede, saa man gik som inde i en Tunnel; kun hist og her var der en lille Aabning, for at Lys og Luft kunde slippe ned; men mange Steder var det sparsomt med begge Dele, især i de største Bazargader, hvor der derfor altid var halvmørkt og en forfærdelig Atmosfære.

Vi boede paa Johannitterhospitset, og fra Hospitsets Have, der ligger paa en Overbygning, havde vi en god Udsigt, bl. a. til Tempelpladsen, som laa lige i Nærheden, og til Oliebjerget.

Tempelpladsen er 27 Tdr. Land stor. Før Krigen

havde kun Muhamedanerne Adgang dertil; vovede en fremmed sig derind, kunde det koste ham Livet. Kun med Tilladelse fra højere Steder og under en Soldats Ledsagelse kunde det lade sig gøre at komme derind. Da Englænderne fik Herredømmet over Landet, blev de enige med Muhamedanerne om, at de Kristne ogsaa skulde have Adgang til Tempelpladsen, dog kun til en bestemt Tid (fra 9 til 1) og mod at betale en lille Entre.

Dagen efter vor Ankomst, gik vi derop, og det var i en noget ejendommelig Stemning, vi traadte ind under de mægtige Porthvælvinger. — De store Mure er opført af kolossale Stenblokke, er flere Meter tykke og af en mægtig Højde. De taler deres eget Sprog om en Stortid, der forlængst er forsvunden fra Landet, men ogsaa om Muligheder, som Landet gemmer paa, og som igen kunde komme til Udvikling, om de rette Folk atter kom til at raade dernede.

Vor Gang gjaldt selvfølgelig de to Moskeer, der er opført paa Tempelpladsen, Omarmoskeen og El Aksa. Der kom straks en velvillig Fører, som ikke sparede sig, men fortalte løst og fast om alle de store Begivenheder, der efter Muhamedanernes Lære knytter sig til de to Moskeer. Han viste os Stedet, hvor Jesus blev født — det hjalp slet ikke, vi protesterede; sandt var det — Stedet, hvor Abraham bad, og Stenen, hvorfra Muhammed for til Himmels, og som siden den Tid holder sig svævende, o. s. v. I El Aksamoskeen, som man tydeligt ser har været en kristen Kirke, kommer Muhamed hver Fredag og taler til Folket!

Til sidst førte han os uden for Pladsen og viste os Grædemuren, som er en Del af selve Tempelmuren. Det Syn, jeg der saa, vil jeg sent glemme. Skønt det ikke var den ordinære »Grædedag«, var der dog en hel Del samlede, baade Mænd og Kvinder, der med højlydt Klage og Graad fremsagde deres Bønner og gamle Skriftstykker, medens de stod og rokkede frem og tilbage og slog Panden imod Muren; saa hjerteskræende og klagende lød det fra dette ulykkelige, fortvivlede Folk, at man fyldtes af inderlig Medlidenhed. Vor Fører pegede saa foragtende og haanende paa dem og sagde: »De græder!« Jeg vendte mig fra ham med Afsky.

Vi havde ikke aftalt med ham, hvad han skulde

have for sin Tjeneste; vi vidste endnu ikke, at faste Aftaler er en absolut Nødvendighed. Da vi tog Afsked med ham, var han fræk nok til at forlange 42 Kr. for ca. 3 Timers Førerskab; vor Protest hjalp intet, vi maatte af med Pengene, men vi lovede os selv, at næste Gang, vi skulde have en Fører med os, skulde vi nok sørge for at faa Prisen bestemt forud.

Saa snart vi kunde, gik vi ud til Gethsemane Have; der var ikke langt dertil. Vi gik ud af St. Stefans Port ned over Kedrons Dal, og saa var vi der; men det var nu en egen Gang, den Gang over Kedrons Bæk; vi maatte ofte standse og se ud over Dalen, og saa steg

Begivenhed efter Begivenhed frem for det indre Øje og blev saa levende for en. Saadan gaar det paa alle de hellige Steder, man besøger hernede. Der er maaske ingen ydre Glans og Skønhed, som henriver og fængsler Øjet, og dog staar man der saa betaget og grebet, at man næsten skal gøre Vold paa sig for at rive sig løs.

Hvad er der nu ved Gethsemane Have? Den er slet ikke, som jeg havde tænkt, kun en lille uanselig, omgærdet Plet med smaa, ikke særlig velplejede Blomsterbede og syv gamle, halvtudgaaede Oliventræer, det er det hele; men her føler man sig som ingen andre Steder i Helligdommen, hvor Gud selv taler til en om Syndens Alvor og om, hvad Forløsningen har kostet.

En gammel venlig Munk med et kraftigt Skæg hav-

de taget imod os; han førte os ind i en nyopført Basilika, bygget over det Sted, hvor Jesus efter Overleveringen skal have bedet, da han kæmpede sin Sjælekamp. Kirken i sig selv er meget smuk; men særlig græbende virker dog de tre Malerier i Koret, der forestiller Jesus i Bøn, de sovende Disciple og Judas, der kommer med Svendene. Ved at se paa dette Mesterværk og særlig paa det Sted brød Taarerne frem, og inden jeg selv rigtig vidste af det, laa jeg paa mine Knæ i Bøn. Da jeg rejste mig, saa jeg, at Munken havde trukket sig tilbage til et Vindue, men nu kom han smilende hen imod mig, rakte mig Haanden og sagde: »Katolik, Katolik!« Han kunde aabenbart ikke tro andet, end at jeg maatte høre til de rettroende, siden Stedet kunde virke saa betagende paa mig, og jeg tillige var andagtsøgende. Jeg fik næsten ondt af ham, da jeg saa hans Skuffelse ved at høre, at jeg var Protestant; men han fulgte mig dog ud i Haven, hvor han plukkede en lille Buket Blomster, som han gav mig tillige med et Blad af et af Oliventræerne. Da jeg gav ham Haanden til Farvel, pegede jeg opad; han nikkede og smilede; saa forstod vi dog hinanden.

Fra Gethsemane Have gaar man op paa Oliebjerget paa mindre end ti Minutter. Heroppe er der vid Ud-sigt. Uden Kikkert ser man tvdeligt det døde Hav, og hinsides Havet i den blaanende Dis øjner man Moabs Bjerge. Mod Syd breder sig et herligt Landskab med Bjerge og Dale og frugtbare Sletter. Men Oliebjerget selv er ikke et Sted, man søger til for at være i Stillehed. Det er temmelig stærkt bebygget, og her synes altid at være mange Mennesker, skønt Stedet i sig selv slet ikke er kønt.

I Gravkirken, hvor jeg var et Par Gange, følte jeg mig ikke tilpas; den stadige Uro og Larm af støjende og skrigende Børn, som uhindret kan løbe ud og ind, de paatrængende Arabere, der tilbyder sig som Vejledere for at tjene en Bakschisch, de mange Processioner, der daglig kommer her, men dog især om Fredagen, forstyrrer i høj Grad ens Andagt.

Kirken er ellers et mægtigt Bygningskompleks, opført af flere Kirkesamfund i Forening, hvad der maa ske mere end noget andet taler for Stedets Ægthed. Under den mægtige Midterkuppel er der et lille Kapel, og herunder vises Frelserens Grav; man kommer ned ad

nogle faa Trappetrin og staar saa i en lille snæver Klip^spehvælvning, hvor der paa et Alter brænder et Væld af Lys. Kunde man nu blot have faaet Lov at sidde her en Times Tid alene i Stilhed, saa vilde det have været her som i Gethsemane Have, men her er ingen Ro, man trykker sig op ad hinanden for at komme til; gaar nogen op, kommer mindst lige saa mange ned. Saadan gaar det Dagen igennem.

Til højre, lige inden for Kirkens Hovedindgang, fører to Trapper op til et Kapel, og her skal Korsfæstelsen have fundet Sted. Her er der som Regel roligt. Jeg var der en Tid ganske alene.

Jeg vilde gerne en Gang mere ind paa Tempelpladsen, og da jeg en Eftermiddag kom forbi en af Portene, gik jeg derind uden at tænke paa, at det paa denne Tid ikke var tilladt at komme der. Jeg kom dog derind og ned til »den gyldne Port«, der særlig interesserede mig, uden at der skete mig noget. Nok havde et Par unge Fyre gaaet bag efter mig og raabt en hel Del, som jeg selvfølgelig ikke forstod et Ord af og derfor heller ikke ænsede; men da jeg kom helt ned til det modsatte Hjørne af Pladsen og stod og vilde op paa Muren ad en Trappe, som paa det Sted fører op til den øverste Murkant, saa havde de faaet tilkaldt en Del flere, deriblandt en stor langskægget Muhamedaner, som brugte en frygtelig Mund og stod og fægtede med Armene, saa jeg begyndte at føle Situationen lidt betænkelig, ene som jeg var mellem disse vrede Mennesker i et afsides Hjørne af den store Plads. Jeg fandt det derfor klogest at gaa tilbage igen. De fulgte bagefter en Tid, men lod mig saa gaa.

Nu havde det nok altsammen gaaet, om jeg ikke havde gjort mig skyldig i en utilladelig Dumhed. Nogle af Træerne paa Tempelpladsen anses af Muhamedanerne for at være hellige, fordi Allah en Gang imellem stiger ned i deres Kroner. At brække en Kvist eller et Blad af et saadant Træ betragtes som en stor Helligbrøde. Om nu det Figentræ, jeg kom forbi, var et af disse hellige Træer, ved jeg ikke; men da jeg gerne vilde have et Minde med mig fra Tempelpladsen, plukkede jeg uden at tænke over det et Blad af Træet.

Sikken et Røre, der nu blev! En Mand, der heldigvis stod et godt Stykke borte, saa han ikke i en Fart kunde komme til, havde set det og gav sig til at skribe

og raabe op, saa nogle Karle, der stod og arbejdede i Nærheden, blev opmærksomme derpaa og kom springende og greb fat i mig, og en ung Fyr begyndte at bombardere mig flittigt med Næverne. Med et rask Tag rev jeg mig løs fra dem og tog godt fat i min Egestok; men saa rev de den fra mig og begyndte at slæbe af Sted med mig. Hvor de vilde have mig hen, kunde jeg jo ikke vide; men jeg var nu ikke til Sinds at lade mig slæbe med godvillig, og saa rev jeg mig fra dem igen. Saa begyndte de at samle Sten op, og da vaagnede min Hukommelse.

Jeg havde jeg godt nok læst, at de, som vovede sig ind paa Tempelpladsen uden Bevogtning, kunde risikere at blive stenet, og her stod jeg nu midt i en Kreds af ophidsede Mænd, der havde Hænderne fulde af Sten, færdige til at begynde. Vi stod et Øjeblik og saa paa hinanden, og mine Tanker gik op til ham, der saa ofte havde været stedt i mange Gange værre Situationer. Saa pegede jeg mod Porten og gik ganske rolig min Vej, mens de stod maabende og saa efter mig. Han, der havde min Stok, fulgte endog bagefter og gav mig den tilbage. Men Figenbladet fik jeg med mig og jeg har det endnu.

* * *

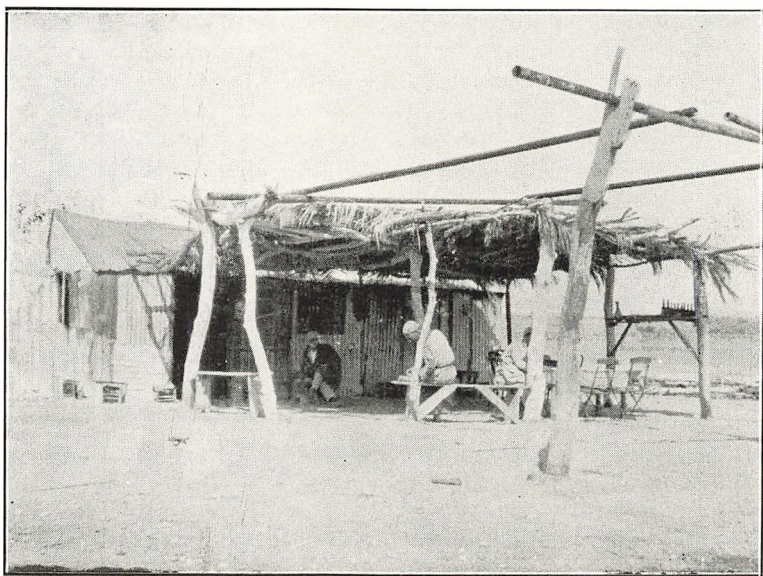
For en besøgende i Palæstina gaar den meste Tid i Jerusalem; hertil knytter sig jo Mindet om saa mange store Begivenheder, saa der er nok at gaa efter og se paa i mange Dage, og tilmed ligger Byen saa rart centralt, saa man herfra let kan gøre de fleste Ture til Landets andre minderige Steder.

En Dag gik Turen saaledes til Jordan og det døde Hav. Har man god Tid og godt Raad, lejer man sig en Hest og en Tjener eller to og begiver sig saa paa den endnu ingeniunde sikre Vej fra Jerusalem til Jeriko; men da vi ikke har Overflod paa nogen af Delene, slaar vi os sammen med et Par andre rejsende og lejer en Bil, hvorved Turen bliver adskilligt billigere og kan gøres paa en halv Dag; ganske vist bliver den paa den Maade ikke saa indholdsrig, men det maa vi finde os i.

Der er nu anlagt en Kørevej; før Verdenskrigen var der kun Ridestier. Vejen slynger sig ud og ind, saa den bliver ca. tre Gange saa lang, som den vilde være i lige Linie. Det er et vildt Landskab, man kommer igennem med øde, nøgne Klippepartier, vilde Kløfter

og snævre Dalfurer med mange mørke Bjerghuler og en rislende Bæk i Bunden. Det er den store ufrugtbare og næsten ubeboede Juda Stenørken.

Her ser man en Mængde Faar og Geder, der i store Flokke er spredt ud over Højsletten, og paa et højt Sted staar Hyrden støttende sig til sin lange Stav og holder et vaagent Øje med Hjorden. Hist og her opdager man lave, sortbrune Beduintelte, der tager sig helt godt ud med det graagule Fjeld; men deres Beboere, disse langkjolede Ørkenens Sønner, kan være farlige nok for de vejfarende.

Jeriko, som engang var Palmestaden, er nu kun en yderst tarvelig Landsby af lerklinede Hytter og med en meget utiltalende Befolkning. Den engang saa rige Slette, der var som en Edens Have, er nu en udyrket øde Flade, skønt Jordan er meget frugtbar. Her er endnu ingen Nybyggere, vel sagtens paa Grund af den stærke Varme, som er helt tropisk. Sletten er ikke stor, det tog kun en halv Snes Minutter for os at køre hen over den fra Jeriko til det døde Hav.

Her havde Beduinerne ligefrem oprettet en Slags Restauration; om det var en god Forretning, skal jeg

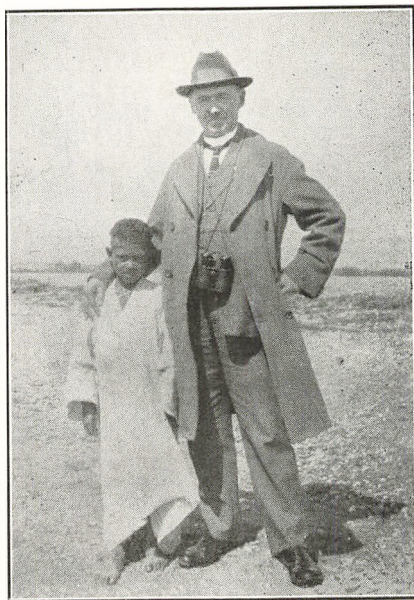
ikke kunne sige; vi følte os i hvert Fald ikke tilskyn- det til at nyde noget, selv om en god Kop Kaffe eller en Sodavand ellers ikke havde været at foragte. Vi gik os en Tur langs den tindrende hvide Strandbred. Her gik nogle Kvinder og Børn, de vilde have Bakschisch. Vi fotograferede nogle af dem; men det maatte vi rig- tignok betale for. De vilde ikke lade sig »tage« saadan ganske gratis, bare til vor Fornøjelse.

Vi havde en vældig Lyst til at komme i Vandet. Det laa der saa fristende med sin mørkeblaa Farve og i sin krystalklare Renhed. Vi søgte derfor lidt afsides, hvor vi mente, vi turde lægge Tøjet fra os, og saa plas- skede vi ud. Jeg vidste vel, at Vandet her paa Grund af sin store Vægtfylde skulde kunne bære en oppe; men jeg tvivlede lidt paa det, og da jeg ikke kan svøm- me, var jeg i Førstningen lidt forsigtig. Min Kammerat stak derimod straks »til Søs«, og han raabte til mig: »Jo, det bærer godt nok, Benene vil slet ikke ned i det! Vælt De Dem bare ud!« Jeg prøvede saa at løfte Benene fra Bunden. Jo, saa sandelig kunde det bære; det var, som jeg hang med Armene hvilende paa Vandets Over- flade, og snart kunde jeg flyde baade paa Ryggen og paa Maven, og dybt under mig kunde jeg tydeligt se

Bunden af Havet. Det er det mest forfriskende Bad, jeg nogen Sinde har faaet.

Her fra Nordenden af det døde Hav er der ikke langt til Daabsstedet ved Jordan, og vi tog derfor en lille Tur dertil, inden vi kørte hjem. Her var kønt, næsten som ved Gudenaa ved Silkeborg. Paa begge Sider'er Bredden tæt bevokset med Træer og høje Buske; Pile, Eufratpopler og vilde Eukalyptustræer bøjer deres Kroner ud over Floden, der iler af Sted med rivende

Fart. Vandet var meget snavset, og det er det vist altid, paa Grund af den stærke Strøm. Som Tiderne dog kan skifte; her, hvor der engang samledes store Skarer for at høre »den største af alle kvindefødte«, er der nu øde og tomt.

En Morgenstund begav vi os til Fods til Bethlehem. Der var Køretøjer nok af faa; men den Tur maatte nu gøres til Fods.

Vejen gaar ud af Jaffa Port og ned over Hinnoms Dal; naar man er kommen over den, standser man uvilkaarligt og ser sig tilbage; Dalen og Byen ser saa smilende ud herfra, saa man har ondt ved at rive sig løs.

Helst sætter man sig paa en Sten, hvoraf der er mange, og lader Billede paa Billede fra en fjern Fortid glide forbi. De er ikke lige lyse allesammen; Dalen har sin egen skæbnesvangre Historie at fortælle.

Men vi havde ikke Tid til at drømme, vi skulde helst naa Bethlehem, før det blev for varmt, derfor maatte vi skynde os. Det var en naturskøn Egn, vi nu kom igennem, frugtbar og veldyrket. I Dalene stod Byggen frodig og grøn, og op ad Bjergsiderne var der store Olivenlunde. Mange Steder var Skraaningen hugget i Terrasseform og Afsatserne bygget op med Sten og fyldt med Jord. Jeg kan tænke mig, at der spekuleres paa stor Vinavl i Fremtiden. Baade Dalen og Bjergsiderne er som oversaaet med et Væld af Blomster. Her ser man den lille smilende Adonisrose kappes med den fine Alpeviol, der strækker sit violette eller hvide Hoved op mellem de ujævne Klippestykker; men især lægger man Mærke til den purpurglødende Anemone, »Mærkens Lilje, skønnere end Salomon i al sin Herlighed«. Man ser den overalt, i Dal og paa Klippe, paa den frugtbare Jord saa vel som paa den øde Sandslette. Jeg rykkede nogle Knolde op og tog dem med mig, og i Sommer har et Par af dem staaet og pranget i min Have, større og mindst lige saa smukke, som de var dernede.

Bethlehem, den lille skønne By, ligger oppe paa en Bjergaas og er, som den ligger der med sine hvide Huse i østerlandsk Farvepragt og med Solglans over sig, en af de smukkeste Byer i Palæstina. Og ogsaa Menneskene er noget for sig, præget, som de vel er, af de prægtige Omgivelser, eller er det maaske, fordi de her er Kristne? De har Smil og Solglimt i Øjet, hvad enten man møder dem ved deres Arbejde eller paa Gaden.

Det var jo særlig for at se paa Jesu Fødested i Fødselskirken, vi var gaaet hertil. Det er et helt Bygningskompleks af Kirke og Klostre; det er gammelt og graat af Udseende; men Kirken er jo ogsaa Kristenhedens ældste. Gennem en meget lille Dør, som man har vanskeligt ved at finde, kommer man ind i et stort Kirkerum, hvor to Rækker mægtige Marmor søjler op ad Midterskibet bærer Loftet. Til højre for Altret er Nedgangen til Fødselsgrotten. Jeg var dernede, men jeg kyskede ikke Sølvstjernen paa Gulvet. Der var for me-

gen Uro og Trængsel og for megen Flitterstads til, at jeg kunde føle mig tilpas; jeg syntes, Stedet vanhelligedes ved det meget katolske – Afgudereri.

Saa var det mere tiltalende fra et højtliggende Sted at lade Blikket glide ud over Omgivelserne, som her fra Bjergaasen ligger frit udbredt for en til alle Sider. Mod Nord, Syd og Vest ligger frugtbare Dalstrøg med mørke Olivenlunde og Vinhaver og grønne Kornmarker, og længere borte i en Afstand fra 4 til 7 km hæver sig stejle Fjelde, der spærrer for videre Udsigt. Men mod Øst kan vi lade Blikket vandre saa langt, det vil, ud over Bjerg og Dal, over Land og Hav, indtil det i det blaa fjerne hinsides det døde Hav standses af Moabs mægtige Bjergkæde, og ud over det hele ligger der et underligt Trylleskær, som man kun ser i Østens og Sydens Lande. Det er den store Juda Fjeldørk, som ogsaa herfra ligger udbredt for ens Øje, med de Hundreder af Bjerge og Kløfter, der bryder hverandre i dette trøstesløse Øde. Til sidst vender Øjet og Tankerne sig til en lille Lund dernede i Dalen, omgivet af en lav Mur. Man siger, at det er Stedet, hvor Hyrderne laa den Nat, da Englene bragte dem Budskabet om Verdens Frelser, der var født.

* * *

Efter Besøget i Bethlehem var det fristende at tage Læseren med paa en Tur til Samarias og Galilæas Egne, hvor jeg havde nogle af mine bedste Dage; men da Pladsen i Aarbogen ikke tillader dette i Aar, vil jeg nu tage Afsked med Læseren her i Bethlehem.

»Minder fra Præstevang«.

Af J. P. ANDREASSEN (04).

HVIS jeg engang kommer til Nissum Seminarium igen, vil mine Øjne søge et lille Hus, hvor jeg sammen med 5 Kammerater tilbragte en uhyre fornøjelig Tid. Huset ligger der vel endnu, men det er omforandret, og der er bygget mere til, dog fra 1900 til 1903 eller 04 laa Huset »Præstevang« der mellem Seminariets brogede Mangfoldighed af Bygninger i snart sagt alle Størrelser og Stilarter.

Hvad det har været brugt til før den Tid, her er Tale om, ved jeg ikke, men jeg formoder det har været Lærerbolig, der var i hvert Fald en lille Entré og et do. Køkken samt 3-4 Smaaværelser.

Dette Hus kom til at danne den ydre Ramme om et saare fornøjeligt Kammeratskab, og det er nogle af Minderne fra det undertiden lidt sprælske og uregelmenterede Leben, jeg her vil fremdrage.

Som sagt var vi 6 Ungersvende paa Borgen; to af Værelserne var forholdsvis store, og der boede vi sammen to og to; de to mindre blev saa Huler for »Eneboerne«. Disse Eneboere var, som det sig høre bør, de mere stille og ærværdige Medlemmer af vort lille Samfund, mens vi andre hverken var særlig dydige eller rolige, og vi oplevede mange Smaeventyr af den Slags, som er yderst fornøjelige, og som tillige binder Kammerater sammen.

En Aften laa min Kontribernal — S. kan vi kalde ham — paa sit bløde Leje og sov de retfærdiges Søvn med et Par Stangbriller paa Næsen. Det var for fristende en

Lejlighed til Løjer, jeg vækkede ham og udbød med alle Tegn paa inderlig Beklagelse: »Jeg troede dog, du kunde se at sove uden Brilller!«

En anden Gang var vi krøbet i Kassen, men saa havde S. glemt at slukke Lampen, og det var da for megen Ulejlighed at staa op for at slukke. Da jeg gjorde ham opmærksom paa Forglemmelsen, rejste han sig med langsom Værdighed op i Sengen og pustede Kinderne ud som en Hornblæser; han blæste op til Storm, men Lampen stod stolt brændende midt i Orkanen. S. strakte Hals, rakte sig mere og mere, kom længere og længere ud over Kanten, og – bums – faldt han med mægtigt Rabalder paa Gulvet. »Taavelighed, nu ligger jeg her med hele Redeligheden«, udbød han, og jeg – ja, jeg græd ikke.

Imidlertid blev vi fire enige om at indrette os familiært, saaledes at vi lavede Dagligstue i det ene Værelse og Soveværelse i det andet, dog stod der en Seng i »Arbejdsværelset«, som Stuen saa smukt kaldtes; men ofte var det smaat med Arbejdet, for »Præstevang« var et Fristed, hvortil Seminariets iøvrigt ikke særlig strenge Kontrol ikke naaede. Tit fik vi derfor Besøg, for man vidste, at hos os var der Lejlighed til Løjer og Spas, et meget haardt tiltrængt Krydderi paa vore tørre Studier, og megen »skæmtsomt Tale og lystig Tidsfordriv« hørtes tit fra – ikke Borgen – men Præstevang.

To Ting gik det – meget beklageligt – slemt ud over, nemlig vor Lektielæsning og vor Tobak. To af os røg Tobak, som vi opbevarede i en fælles Kasse, og naar vore Gæster skulde have stoppet, maatte der tages af Kassen, og det medførte, at vor Kasse forbavsende hurtigt blev tom; vel var Tobakken ikke saa dyr som nu, men Pengene var ofte faa og smaa.

Vi var meget opfindsomme, naar det gjaldt om at lave Løjer. Endnu mindes jeg en Aften, hvor Bølgerne gik særlig højt, oven i Købet i rent bogstavelig Betydning. Over Døren til Arbejdsværelset var en Hylde, som antagelig før har været brugt til Fodtøj; der fandt vi paa at anbringe et af de bekendte emailleerede Vadskefade, saa fyldte vi det med Vand og bandt det fast dels for oven og dels i Dørgrebet, S. var nemlig ude at lufte sig, og af Erfaring vidste vi, han vilde komme sent hjem. Efter at have beredt ham en ikke helt almindelig Modtagelse gik vi derfor i Seng med en god

Samvittighed og ventede i Spænding paa ham. Endelig kom han, greb rask i Døren, og — Plask! Vandet pøse-
 ned over ham. I en Fart kom han ind i det andet Væ-
 relse, hvor jeg laa og bed i Lagenet med en Ivrig-
 hed, som var det min værste Fjende, og jeg skulde overvinde
 den med Tænderne. Som Verdens store Mænd tit har
 sagt store Ord i Livets store Øjeblikke, raabte han
 højt: »Taavelighed! Der hænger Vand i en Strik!«. Denne Historie blev der leet meget af, skønt S. paa-
 stod, at han havde opdaget det i Tide, hvad vi andre
 havde forbistret vanskeligt ved at tro.

En yndet Sport var det at lægge forskellige Ting i
 hinandens Senge, f. Eks. skaarede Lampeglas, som selv-
 følgelig var pakket godt ind i Papir og Klude; naar
 vedkommende da lagde sig paa saadan en Pakke, kunde
 der fremkomme de mest mistænkkelige Lyde, og pudsigt
 var det da at se hans forfjamskede Ansigt.

En Nat — Klokken kunde vel være mellem 1 og 2
 — var de midterste Bundbrædder løsnet i S' Seng, og
 da Sengens Ejermand vilde lægge sig rart til Rette i
 Fjerene, drattede den Del af Legemet, man sidder paa,
 temmelig hastigt igennem Sengebunden, og Hoved og
 Ben blev uden Anvendelse af ret stor Muskelkraft løftet
 højt i Vejret; kun med megen Møje kom han paa Benene
 igen. Stor Latter og Alarm ledsagede Forestillingen, og
 et vittigt Hoved udbrød: »Vi er nok ved at samle »lig-
 gende Fæ« paa Jorden!« Naa, Sengen skulde jo ordnes
 igen, men det voldte Vanskeligheder, thi pludselig stak
 Bundbrædderne af ud gennem Vinduet, og den stakkels
 prøvede Mand maatte saa vandre ud i Sne, Frostvej-
 r og bar Skjorte for at finde sine haardt tiltrængte Ejen-
 dele. Denne natlige Tur tog saa meget paa ham, at han
 i komisk Raseri erklærede: »Nu kalder jeg paa Kan-
 didaten«. Det Argument maatte vi bøje os for, og saa
 fik vi Ro for denne Gang.

Foruden den megen aandelige Føde med passende
 Tilsætning af Krydderi maatte vi naturligvis ogsaa tænke
 paa Legemets Fornødenheder. De fleste af os spiste paa
 den Tid hos Forstanderen; det var billigt og maaske
 heller ikke saa daarligt, selv om Smørrebrødsstykkerne
 undertiden var noget tykke. En Gang fandt en paa at
 udsøge de mest solide Stykker, og saa erklærede han,
 at »gamle Adam« skulde fodres med dem.

Aldrig laa man saa godt i Sengen som om Morgen-
 en,

og mange Gange, især om Søndagen, kneb det at komme op til Morgenmaaltidet. En Lørdag Aften samlede to forsynlige Medlemmer af vort lille Samfund nogle Stykker Smørrebrød fra Aftensbordet sammen, dem skulde vi delikate os med Søndag Formiddag; men – hvilken Skuffelse! – der var aabenbart flere end os, der kunde spise Smørrebrød, for om Morgenens var det meste væk. Musene, som vi havde rigeligt af, havde ædt det meste af det, saa der blev ikke noget hverken til »gamle Adam« eller os andre.

Som man vil se, levedes der her et Liv, hvor ungdommelig Munterhed og som oftest harmløse Løjer vekslede med alvorligt Arbejde; men allerede næste Foraar blev det afbrudt, idet vi fik Besked om at flytte, da Præstevang skulde indrettes til Bolig for cand. Strøm. Saa var da det idylliske Familieliv forbi, men Kammeratskabet blev ved, selv om det nu udfoldede sig under andre Former f. Eks. i Klubben x, hvor der blev holdt Foredrag, diskuteret og politiseret; dog, denne mystiske Fremtoning maa jeg vente med at omtale til en anden Gang.

TO DIGTE.

AF P. DEGNBOL (04).

Et Ord.

Det hvirvled og hvined derude
i Høstnattens vældige Vejr;
jeg stod bag en klaprende Rude
og følte mig Helvede nær.

Men da sendte han, som kan stille
hver Storm, der opkommer paa Jord,
mit larmende Hjerte et lille
saa underligt løftende Ord.

Det hvirvled og hvined derude
i Høstnattens vildeste Vejr;
jeg stod bag en klaprende Rude
og følte mig Himmelen nær.

Protokollen.

Der sad en Prokurator
med Præstekjole paa
og skrev i Protokollen,
hvorledes Sognet laa.

Han skrev om sine Dyder
og Degnens grove Fejl,
om Per, der havde svigtet,
og Povl, der stod saa stejl.

Han skrev om mange Sager
og dadled mange Sind,
for han var Sognepræsten,
som dømte og skrev ind.

Man spørger Protokollen,
hvorledes Sognet laa;
jeg ser en Prokurator
med Præstekjole paa. —

Paa Besøg i Sognet.

Af KARL V. POULSEN (05).

DER var – men det maa jo huskes, at det er meget længe siden – dukket en ny Ide op blandt Seminaristerne i Nr. Nissum. Hvem der var Fader til den, er ikke godt at vide, men man tager næppe fejl i at mene, at den er opstaaet i 3' Klasse, det viser den pædagogiske Tilsnit. Den gik ud paa det for Børneopdragere saa ligefremme: at skaffe Forbindelse mellem Skole og Hjem, d. v. s. mellem Lærere

og Forældre.

Hvis en eller anden velvillig Læser af disse Linier skulde finde paa at spørge, hvad denne Ide kom Pædagogerne i 3' Klasse ved, idet Skolernes faste Lærere selvfølgelig i Tidernes Morgen var traadt i Forbindelse med Hjemmene i Sognet, og denne Forbindelse naturligvis stadig bestod, da maa jeg minde om, at Lærerne lige saa naturligt i Forhold til Seminaristerne kun var nogle Antikviteter, som jo kunde være en Pryd for Skolerne, men hvis Betydning ogsaa dermed var givet – siden den Dag, da Seminaristerne havde faaet Foden ind i Skolerne og for en Del besørgede Undervisningen.

Læreren kunde altsaa have saa stærke Rødder i Sognet, som de vilde – det kom i egentligste Forstand ikke Skolen ved. Nu var det Pædagogerne, der rykkede frem.

*

*

*

3' Klasses Praktik-Eksamen stod for Døren, og der skulde hverves nogle Børn, som mentes at besidde den fornødne Skarpsindighed og Viden til at undgaa at lægge Sten paa Pædagogernes vanskelige Vej til en heldig Afslutning paa Eksamensdagen.

Skønt jeg aldrig selv har været med paa den Slags Hververtogter, blev jeg ved et Tilfælde Vidne til, hvorledes de kunde forme sig.

I husker Fjorden med de bratte Skrænter, og I husker Kløfterne indenfor, hvor der ved Foraarstid var et Flor af Blomster. Jensen og jeg kom derfra en Søndag. Det var sen Eftermiddag eller tidlig Aften, og vi var ene to. Ak ja! det var nok derfor, jeg var lidt ond i Sulet, skønt Jensen var en brillant Kammerat at gaa med; men vi plejede at være flere, og hvor fortræffelig end Jensen var, kunde han ikke erstatte de manglende og navnlig da ikke *een*. Som vi nærmer os en stor Gaard med en tilsvarende Have, faar Jensen Øje paa to af sine Klassekammerater, der inde i Haven er i livlig Passiar med en hel Flok sommerligt klædte unge Piger, og vejrer straks en Chance for lidt Krydderi paa Eftermiddagens Kedsommelighed. Vi styrede løs paa Haven og blev lykkeligvis budt indenfor.

Her skinnede Sørensens runde Ansigt som en Sol, hans Øjne tindrede, og Munden lo. Han var oplagt til alt, og mest til hvad de unge Piger kunde finde paa. Lad mig nu atter minde om, at jeg var i ondt Lune og derfor oplagt til at tro det værste; jeg var snart overbevist om, at Pigerne vilde have os til Bedste. Og da de til sidst havde ført os gennem alle de uendelige Stalde og lukket os inde sammen med Grisene, medens de selv var smuttet væk, var jeg vis i min Sag. — Vi blev dog lukket ud; der kom en Røgter og befriede os. Pigerne stod i Hovedbygningens Dør og lo.

At det kun var en Spøg, viste de ved at byde os med ud i Haven til en Forfriskning. Min gnavne Sindsstemning tillod mig dog ikke længe at finde Behag i det muntre Selskab. Jeg tog Afsked, og Jensen fulgte med.

* * *

Denne Visit var dog ikke min første som ung Pædagog i Sognet, eller rettere som vordende ung Pædagog, for mit Kendskab til Pædagogikken var endnu meget ringe. Allerede Aaret før havde jeg — skønt kun Elev i 1° Klasse — været med paa en pædagogisk Visit, som er mit egentlige Emne.

Tro nu ikke, at jeg grønne Spire havde Mod til at træde op som en af Sognets pædagogiske Faktorer. Nok en Ubeskedenhed inden for visse Grænser en af Ung-

dommens Dyder; men jeg vilde dog have fundet mig selv latterlig, om jeg havde vovet at gaa ud i Sognet og sige til Folk, at jeg ønskede at gøre deres Bekendtskab, fordi jeg, om jeg levede endnu et Par Aar og ikke dumpede til Oprykningsprøverne eller paa anden Maade gjorde mig ufortjent til Seminariets Bevaagenhed, vilde komme til at undervise deres Børn i nogle Fag et lille halvt Aar. Nej, en af mine Fædre — jeg havde saa mange af dem, at jeg kun daarligt husker deres Tal, sikkert en Grund til, at jeg saa ofte har øjnet saa mange Løsninger paa gaadefulde Situationer, at jeg har haft svært ved at bestemme mig for en enkelt; for de opdrog mig selvfølgelig efter højst forskellige Principper — altsaa, en af mine Fædre, som var begejstret for Ideen, og ogsaa havde betydelige Evner til at vinde Folk for sig, sagde en Søndag: »Hør, Søn! vi maa sandelig en Tur ud i Sognet«. Jeg saa lidt benauet paa ham og indvendte, at den Slags Ekspeditioner næppe egnede sig for min beskedne Stilling som Elev i 1' Klasse; men han affærdigede mig med en Bemærkning om, at en Søn kunde gaa, hvor hans Far fandt det rigtigt. Desuden vilde det komme mig til gode siden, at jeg havde gjort Begyndelsen under hans Førerskab.

Saa gik vi — som de, der drager ud for at tage nyt Land i Besiddelse.

Gaarden, der var vort Maal, laa solskinslys og venlig paa den vide, aabne Slette. Forved var en Have, hvis Dejlighed lod sig ane bag Hækken. Det maatte være rart at tilbringe et Par Eftermiddagstimer der i behageligt Samvær med Gaardens elskværdige Beboere — som vi altsaa nu skulde lære at kende.

Gaardspladsen laa øde og fyldt af Sol. Kun en Kat sad og slikkede sig, og fra Taget lettede et Par Duer. Som i enhver ordentlig Bondegaard af nogenlunde Størrelse havde Stuehuset to Døre, en Dagligindgang og saa den brede Dobbeldør, som kun blev brugt ved særlige Lejligheder.

Vi styrede beskedent vore Skridt mod den daglige Dør og traadte ind, Snejgaard, min Far, i Forvejen, jeg bagefter som Disciplen, der træder i Mesterens Fodspor. Folkestuen var tom; men bag Døren paa Stuens Langvæg hørtes Stemmer og en Lyd som fra en Kedel, der kogter. Der kogtes formodentlig Eftermiddagskaffe. Snej-

gaard rømmede sig. Saa gik Døren til Køkkenet op, og en Dreng med et opvakt Ansigt viste sig.

»God Dag, Jens Kristian!« sagde Snejgaard, »er dine Forældre hjemme?«

Drengen forsvandt. Et Øjeblik efter kom hans Mor. Snejgaard præsenterede os, sig selv som Lærer for Jens Kristian derovre i Skolen. Konen smilede — et lille raadsvildt Smil, der tydelig forraadte, at hun aldeles ikke havde opfattet dette som noget, der nødvendiggjorde vort Besøg.

Hun bød os til Sæde; men Raadvildheden syntes at brede sig. Vi stod endnu ved Døren, men klemte os efter Konens Opfordring ind paa Bænken ved den nederste Bordende. Konen vendte sig imod Køkkenet. »Jens Kristian!« kaldte hun, og da Drengen kom, fortsatte hun: »Vis Seminaristerne dine Snittearbejder!« Saa gik hun. Vi hørte hendes Skridt gennem Køkkenet. Saa faldt en Dør i efter hende. Hun gik sikkert til Soveværelset for at kalde paa Manden. Det gik pludselig op for os, at han endnu nød sin Søndageftermiddags søvn, som han kunde trænge til efter Ugens Slid og efter en lang Søndag Formiddag med Kirkegang i den fjerntliggende Kirke. Og i Tankerne følger vi Optrinnet i Sovekammeret, hvor Konen træder hen til Sengen og kalder: »Far! du maa komme op, der er et Par Seminarister her.«

Det er aabenbart ingen Bombe, der springer. Det eneste Resultat er et fra en meget fjern Verden kommende »Naa«. Først efterhaanden lykkes det at faa Manden saa vaagen, at han rejser sig paa Albuerne og siger: »Et Par Seminarister! jamen hvad i Alverden vil de?« Og, da Konen ikke svarer: »De kan jo spørge med Jens Kristian en Times Tid, det er vel ham, de er gaaet efter. — Vi har jo da ingen Døtre, der er gamle nok!«

»Kom nu!« siger Konen og gaar.

Manden rejser sig sindigt, famler med Fødderne efter sine nedtraadte Morgensko, skrider tungt hen til Vinduet, hvor Piben staar, og gaar med denne i Munden ud i Folkestuen til os.

»Velkommen!« sagde han, idet han traadte ind, og hans Hilsen var slet ikke uvenlig; men den var kølig, tilknappet, forbeholden, som en Jydes er det over for den fremmede, som han intet kender til. Han gav os

Haanden og satte sig paa sin Plads ved den modsatte Bordende.

Snejgaard prøvede at indlede en Samtale, men ikke om Skolesager. Han saa aabenbart, at Slaget var tabt. Han prøvede med Landbrug, og her var han paa hjemligt Omraade, baade med Hensyn til Interesse og Viden. Og Talegaverne var i den skønneste Orden og plejede at gøre god Virkning. Men her blev det kun en Samtale i lutter Begyndelser. Forudsætningerne manglede. Her kom vi som Pædagoger, ingen havde haft Bud efter, og talte om Landbrug, som jo i Grunden ikke kom os ved. At snakke Landbrug med en Nabo, der selv stod midt i det og havde sit Udkomme og sin Interesse der, det var en Fornøjelse, og at snakke med Lærer Søjgaard eller Lærer Møller om det, gik ogsaa an, for om dem vidste man da, at de forstod sig paa det, og som gamle Lærere i Sognet var Sognets Interesser ogsaa deres. Men Seminariets Verden var en fremmed Verden med andre Maal og andre Interesser. — Saa hvad vilde de, de to, der kom dumpende ind, hvor ingen havde haft Bud efter dem??

Kaffen kom ind. Den blev nydt i forholdsvis Stilhed. Lidt efter sagde vi farvel og gik.

Da vi var lidt fra Gaarden, vendte Snejgaard sig mod mig og sagde med et lystigt Blink i Øjet: »De sagde ikke: kom snart igen!«

*

Her hører min Beretning op; for det er jo unødvendigt at fortælle, at de høstede Erfaringer var i Stand til at afholde mig fra nye Forsøg.

Men lad mig — for at der ikke skal opstaa Misforstaaelse — antyde, at jeg endda naaede at komme i et venkabeligt (men ingen Sinde pædagogisk) Forhold til Sognet og i Særdeleshed til den Gaard, hvor jeg gjorde en saa uheldig Begyndelse. Jeg vil stedse mindes i Taknemmelighed, at man der gentagne Gange lukkede op for mig som Gæst og behandlede mig som Ven og ikke som en fremmed; men skønt jeg maa tilstaa, at Venkabet opstod uden min Fortjeneste, maa jeg sige, at det skyldtes mere naturlige Aarsager end den, der første Gang fik mig til at gaa paa Besøg i Sognet.

Bageste Række: E. Sørensen, G. Madsen, Andersen, Schaarup J., G. Sørensen, G. Nielsen, Sv. Sørensen, R. Antonsen, K. Christensen, Dyrholm, P. K. Madsen, L. Madsen.
 Mellemste Række: Kr. Nielsen, Bachmann-O., Hans Lilleør Chr., Mikkelsen, Karlsmose, P. Nielsen, Ejdal, Lauridsen, J. P. Lilleør Chr., Vium, Kr. Noe, A. Poulsen.
 Forreste Række: Ingemann, Nicoline Thomsen, Raahede Kr., Laura Jepsen, C. Christensen, Stampe, E. Bødker J., Søgaard, Elisabeth Poulsen, Konradsen, A. Nielsen, M. Jensen.*

*) Blev ikke dimittet 1927 paa Grund af Sygdom.

Dimittenderne 1927.

Peder Andersen. Født 18. Febr. 1905 i »Nørreskov«, Nr. Nissum. Søn af Hmd. Niels Andersen. Vk. i Brøndum ved Hobro.

Christen Jensen Christensen. Født 31. Marts 1901 i Horne. Søn af Gaardejer Chr. Christensen, Hæstrup. Lærer ved Tommerup Højskole.

Hans Adolf Lilleøer Christensen. Født 13. Juni 1903 i Lemvig. Søn af afd. Gmd. Poul Lilleøer Christensen. Efter Eks. V. L. v. Bølling Pr. Sk. pr. Kongsholm. Broder til nedennævnte og til A. Lilleøer Christensen (20).

Jens Peter Lilleøer Christensen. Født 14. Juli 1899 i Lemvig. Søn af afd. Gmd. Poul Lilleøer Christensen. Efter Eks. Vk. i Lemvig.

Knud Siegumfeldt Christensen. Født 21. April 1904 i Struer. Søn af Provst Christensen, Sahl pr. Vinderup. Vikar ved Struer Kommuneskole.

Harald Nielsen Dyrholm. Født 14. Sept. 1902 i Idom. Søn af Gmd. R. Dyrholm, V. L. i Hestbæk pr. Holstebro.

Jakob Bjerre Pedersen Ejdal. Født 1. April 1901 i Nr. Nissum. Søn af afd. Gmd. Chr. Ejdal. Hj. L. i Gudum n. Skole pr. Humlum.

Peder Carl Hansen. Født 23. Marts 1904 paa Vejle Søndermark. Søn af afd. Landmand Hans Chr. Hansen. Vk. i Gauerslund pr. Børkup.

Magnus Laurinus Ingemann. Født 6. Oktober 1899

i »Rosenlund«, Hjerm. Søn af Gmd. Poul Ingemann L. ved Saustrup Drengehjem pr. Holstebro til 1. Jan. 1928.

Carl Schaarup Jensen. Født 20. Maj 1906 i Ærøskøbing. Søn af Fyrskibsfører H. S. Jensen. Præliminæreksamen. Efter Eks. Vk. i Ærøskøbing.

Elisabeth Bødker Jensen. Født 12. November 1901 i Sillerslev, Ø. Assels Sogn, Mors. Datter af Gmd. M. B. Jensen, »Godthaab«, Falsig pr. Naur.

Laura Kirstine Kathrine Jepsen. Født 8 Febr. 1903 i Humlum. Datter af Bagermester L. G. Jepsen, Humlum. Realeksamen. Vikar i Ryde pr. Vinderup.

Knud Laurids Karlsmose. Født 2. April 1906 i V. Tulstrup ved Ikast. Søn af Hmd. J. C. Karlsmose. Vk. i Bodholt pr. Bording.

Niels Aksel Konradsen. Født 8. April 1905 i Kjellerup. Søn af Arbmd. C. M. Konradsen. Realeksamen 1901. Efter Eks. Vk. i Kjellerup. Foredragsholder.

Ejstejn Raahede Christensen. Født 3. Oktbr. 1906 i Asp pr. Struer. Søn af Lærer Johs. Christensen (96) Præliminæreksamen. L. ved Vinderup Realskole.

Alexander Marinus Lauridsen. Født 18. Marts 1904 i Lille Almstok, Vorbasse Sogn. Søn af Hmd. Niels Lauridsen. Vk. i Fitting pr. Vorbasse.

Evald Gunnar Madsen. Født 27. Nov. 1901 i Nees Sogn. Søn af Hmd. Jens Madsen. Vk. p. Bøggildgaard pr. Kjellerup; L. v. Gelsted Ungdomshjem.

Laurits Marinus Madsen. Født 24. Decbr. 1899 i Nedertelling, Hjerm. Søn af Gmd. Kr. A. Madsen, Lærer ved Haslev Haandværkerhøjskole.

Karl Mikkelsen. Født 24. Nov. 1897 i Tvis. Søn af Husmd. I. Mikkelsen, Morre pr. Tvis. Biskolelærer i Vittrup.

Axel Nielsen. Født 13. Nov. 1906 i Rønde. Søn af

Kommunekasserer Chr. Nielsen. Præliminæreksamen. Aarsvikar i Rønde.

Christian Nielsen. Født 23. Marts 1903 i Vestervig. Søn af Bogbinder N. P. Nielsen, Hurup.

Georg Nikolaj Nielsen. Født 14. Aug. 1902 i Grove pr. Sunds. Søn af Hmd. Anders Nielsen. V. L. i Nr. Bork.

Poul Magnus Nielsen. Født 25. Decbr. 1903 i Asaa, Dronninglund Sogn. Søn af Slagtermester J. Nielsen. Hjælpelærer i Asaa.

Knud Kristian Noe. Født i Nr. Nissum 18. Nov. 1901. Søn af Hmd. Peder Noe, Møborg pr. Bækmarksbro. V. L. i Tim St.

Johannes Bachmann Olesen. Født 6. Juli 1903 i Astrup v. Hjørring. Søn af Hmd. Johan Olesen, Bjørnsbølle. Vk. i Nyby v. Brørup. Fra 1. Novbr. Vikar i Astrup v. Hjørring.

Anker Poulsen. Født 30. August 1906 i Auning. Søn af Landpostbud J. Fr. Poulsen, Præliminæreksamen. Vikar i Vejlbj pr. Allingaebro og i Lystrup pr. Vivild.

Sophie Marie Elisabeth Poulsen. Født 11. Maj 1905 i Marstal. Datter af Lærer P. Chr. Poulsen (95), Realeksamen. Vikar i Marstal.

Harald Riis-Antonsen. Født 13. Aug. 1903 i Hanzbjerg ved Struer. Søn af Hmd. Niels Chr. Antonsen. Flere Gange Vikar i Struer.

Peder Sulkjær Stampe. Født 4. Juli 1906 i Røding pr. Skive. Søn af Gdrj. Chr. N. Stampe. Kursus paa Ollerup Gym.-Højskole. Soldat.

Jens Mathias Søgaard. Født 16. Febr. 1906 i Gudnæs i Thy. Søn af Gmd. Chr. J. Søgaard. Hj. L. i Villev.

Eigild Christian Sørensen. Født 25. Juni 1906 i Kiel,

Tyskl. Søn af Snedker N. A. Sørensen, Randers. Præliminæreksamen. Vikar i Randers.

Svend Kristian Sørensen. Født 18 Februar 1905 i Estvad pr. Rønbjerg. Søn af Gmd. Peder Chr. Sørensen, nu Rødding i Salling. Hj. L. i Ejstrup, Rødding Sogn.

Søren Gerhard Sørensen. Født 8. Juni 1906 i Gjørløv. Søn af Indremissionær M. Sørensen, Østervraa. Præliminæreksamen 1921. L. v. Vesterø Præliminærkursus, Læsø.

Nicoline Petrea Thomsen. Født 5. Januar 1895 i Vejrum. Datter af Smed G. P. Thomsen, Vejrum pr. Struer. Vikar paa Bjerre Børnehjem pr. Hornsyld.

Ole Einar Mikkelsen Vium. Født 16. Juni 1906 i Gudum pr. Lemvig. Søn af Gmd. Mads Vium. Vk. v. Gudum v. Skole.

AF AARETS DAGBOG

ISÆR EFTER »DÆMRING« 1927

Ansættelser.

98. N. Jensen, Overlærer i Middelfart
05. Ove K. Nygaard, Overlærer i Lemvig
09. J. Bjerg Jensen, Kordegn i Herning
11. C. Graversen, K. L. i Herning
12. J. Brandt Livbjerg, 1. L. i Aulum
13. Chr. P. Heller, L. i Elsø pr. Nykøbing M.
14. I. M. Iversen, L. i Kældernæs (en kort Tid)
15. Kr. Ørts, 1. L. i Fousing v. Struer
 - Niels Johansen, 1. L. i Vejstrup pr. Sjølund
 - K. G. Nielsen, 1. L. i Tarm
16. Fru Dalgaard Jørgensen, T. Li. i Roskilde
17. C. Gunholm, 1. L. i Aller pr. Christiansfeld
 - Søren Jensen, T. L. i Esbjerg
 - P. Munk-Poulsen, 1. L. i Hejnsvig
18. N. Hovman Jonassen, 1. L. i Vraaby pr. Haarlev
 - K. Kreilgaard, K. L. i Aalborg
19. Roald Andersen, T. L. i Kastrup
20. K. J. Holdgaard, L. i Tørring (men hvilket?)
23. Thomas Nielsen, 1. L. i Tolne
 - Anine Nielsen, Li. i Ødis Bramdrup
 - H. S. Hansen, K. L. i Herning
 - Emanuel Nielsen, L. v. Estvad n. Sk. pr. Rønbjerg
 - Niels Mygind, 2. L. i Dollerup pr. Lunderskov

- Lyder Svendsen, L. i Bratten pr. Jerup
- 24. Julius Faurholt Hansen, L. i Ousted pr. Lejre
 - Gunnar Andersen, 2:L. i Svinninge, Sjælland
 - A. Fredensborg, L. i Neder Lert pr. Sommersted
 - Kjærgaard Larsen, L. i Blæsbjerg pr. Tolne
 - Ingeborg Nielsen, Li. i Odense, Sct. Hans
 - A. A. Andersen, L. i Maastrup pr. Tolne
 - Karl Sørensen, L. i Vindekilde pr. Hørve
 - J. B. Ettrup, L. i Vigsø
 - Ernstsens, L. i Kongsted pr. Rønnede
- 25. Laurits Nielsen, L. i Trandum pr. Skive
 - N. V. Markussen, 2:L. i Benløse pr. Ringsted
 - M. G. Jensen, 2:L. i Agtrup pr. Bjært
 - Otto Jensen, 2:L. i Nykøbing M.
 - Th. Th. Thise L. i Agerfeldt pr. Sørvad
 - Jacob Maul, L. i Tiphede pr. Vildbjerg
 - Søren Christensen, 2:L. i Odby pr. Uglev
- 26. A. Bonde Nielsen, 2:L. i Handbjerg
 - Johs. Rasmussen, 2:L. i St. Jyndeved

Bryllup.

- 05. Marius Jensen og Karen Pedersen (6. Jan.)
- 07. A. Dalgaard (i 1926)
 - A. Nicolajsen
- 22. Chr. Kjølgaard og Herta Lings (17. Juni)
- 23. J. C. Laursen (2. Aug.)
 - H. Smidt Hansen og Marie Poulsen (15. Okt.)
- 24. Magnus Skadhauge og Esther Thomsen (13. April)
 - Gunnar Andersen og Frk. Olsen (17. April)
 - A. P. Fredensborg og Johanne Jensen (5. Juni)
 - Julius Faurholt-Hansen (23. Juli)
- 25. M. M. Bach og Marie Dahl Jensen (13. Febr.)
 - M. G. Jensen
- 26. Aksel B. B. Nielsen og Frk. Thagaard (23. Sept.)

Eksaminer.

- 17. J. O. Vejerskov, nysproglig Artium
- 20. Signe Bjerre Kristensen, Filosofikum
- 21. P. C. K. Lindholdt, nysproglig Artium
- 25. Th. Sølbeck, Tillægsprøve i Tysk

Aarskursus.

- 08. N. A. Nielsen
- 14. C. F. Michelsen
- 17. N. Bjerre Kristensen (Dansk og Historie)
 - Chr. Mikkelsen (Dansk)
- 20. Signe Bjerre Kristensen
 - Marinus Larsen (Dansk)
- 22. Johannes Jensen
 - Hyldedahl Rasmussen
- 23. Chr. Pedersen (Dansk og Engelsk)
- 24. Carl Have
 - Karl Larsen (Historie og Naturh.)

Bøger.

- 02. Hoppe og Sørensen: Mod Jul
- 07. J. Abildtrup: Vorgod Sogn I.
- 12. H. Buchhave: Paa Kryds og tværs
- 17. Edv. Eriksen,
- 23. Johs. Eriksen og Pinholt: Regnebog for Folkeskolen

Andet.

- 96. Johs. Christensen, Formand for Vinderupkredsens Vcnstrevælgerforening
- 99. M. Thomsen, Fabjerg, har købt »Øster Lind« i Gudum (se Nissumstaten)
- 01. Hans Jensen, Rejnstrup, genvalgt til D. L. F.s Hovedstyrelse.
- 04. J. P. Andreassen, Vandløse, Formand for D. L. F.s 12. Kreds
- 09. Kølback Hansen, S. Vilstrup, har konstrueret et praktisk Badeskab »Sano«
- 16. Frk. Bruun m. fl. giver Instruktionskursus paa Augustenborg
- 21. Fru Jerslev Hansen, Sudan, hjemme paa Ferie

Stævner.

- Fælles: i København d. 20. Marts (ca. 50)
- paa Nyborg Strand en Aften i Aug. (ca. 20)
- i Herning en Eftm. i Sept. (50-60)
- 02: i N. Nissum 2.-5. Aug.
- 06: i Herning 8.-10. Aug. (ca. 20)
- 07: i N. Nissum 2.-3. Aug.

Jubilæum.

- 96. M. C. Birkeland 25 Aar i Kalundborg
- P. Nørskov Lauritsen 25 Aar i Hjerm s. Skole
- 98. P. J. Frandsen 25 Aar i Møborg pr. Bækmarksbro.

Afsked.

- 05. K. V. Poulsen, Thorsted
- 15. A. Nielsen, Odby, bliver K. F. U. M. Sekretær
- 21. P. C. K. Lindholt, Vinderup, efter Ans.

Død.

- 01. Jens Abildtrup, Knebel, (29. Nov.)

1927